

Arrest

nr. 110 002 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 januari 2004 een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 3 mei 2004 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker dient op 17 mei 2004 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 25 mei 2004 de beslissing tot niet in overwegingname van een vluchtelingenverklaring met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 8 november 2011 een derde asielaanvraag in. Op 21 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake het tegen deze beslissing ingestelde beroep stelt de Raad bij arrest met nummer 80 367 van 27 april 2012 de afstand van het geding vast.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 7 mei 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 28 september 2011 een vierde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 2 oktober 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient op 17 oktober 2012 een vijfde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 oktober 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoeker dient op 11 februari 2013 een zesde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 13 februari 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [D. B.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.02.2013*

Overwegende dat betrokkene op 12.01.2004 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.05.2004 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering verblijf kreeg. Overwegende dat betrokkene op 17.05.2004 een tweede asielaanvraag indiende die op 25.05.2004 van de DVZ een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 08.11.2011 een derde asielaanvraag indiende die op 21.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 03.05.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 28.09.2012 betrokkene een vierde asielaanvraag indiende die op 02.10.2012 van de DVZ een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat op 17.10.2012 betrokkene een vijfde asielaanvraag indiende die op 29.10.2012 van de DVZ een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 11.02.2013 een zesde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene derde asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een bevestigingsbrief van het kantoor der rapporten voorlegt. Overwegende dat deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene tevens een bevestigingsbrief van een islamitische organisatie, met name de 'Islamitische religieuze gemeenschap van de republiek Macedonië', voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een brief van een islamitische organisatie, met name de organisatie 'Het bestuur van de moskee in Cair', voorlegde en zijn asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat ook deze brief een gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat beide documenten dan ook niet van die aard zijn de essentie van de beslissing van het CGVS te wijzigen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben

voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene o.a. al op 12.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Deze beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...]

Terwijl verzoeker wel degelijk nieuwe documenten voorbrengt, dewelke zijn asielrelaas staven. Voormelde documenten werpen een nieuw licht op de asielaanvraag van verzoeker.

[...]

Het spreekt voor zich dat verzoeker alsdan wel degelijk nieuwe dienstige stukken bijbrengt en er in hoofde van verzoeker sprake is voor een ernstige vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. (R. v. St. nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994)

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant , aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in een kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329,1 maart 1994, T. Gem., 1995,143, Arr. R.v.St., 1994)

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, bracht verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag nieuwe documenten bij, welke van het grootste belang zijn om zijn asielaanvraag te staven, m.n. originele en vertaalde stukken uitgaande van islamitische religieuze gemeenschap van republiek Macedonië en van het ministerie van binnennlandse zaken, departement van openbare veiligheid.

De documenten welke verzoeker nieuw bijbrengt, tonen immers ontegensprekelijk aan dat verzoeker gegronde vrees heeft voor terugkeer naar zijn land van herkomst.

De stelling dat verzoeker GEEN (relevante) nieuwe documenten voorlegde, en hierbij deze belangrijke documenten niet in rekenschap brengen, is uiteraard een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidplicht.

Ook de redenering van verwerende partij, stellende dat de bijgebrachte documenten een gesolliciteerd karakter vertonen, zijn incorrect en verantwoordt geenszins een niet - in overweging name van de asielaanvraag.

Er is immers geen enkele reden om te twifelen aan de waarachtigheid van de bijgebrachte documenten.

Geen enkele normaal, vooruitziende, redelijke en zorgvuldige overheid mag zulke documenten buiten beschouwing laten.

[...]"

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De zesde asielaanvraag werd niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe gegevens heeft voorgelegd met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Zo werden niet aanvaard als nieuwe elementen: een bevestigingsbrief van het kantoor der rapporten en een bevestigingsbrief van een Islamitische organisatie, omdat die documenten een gesolliciteerd karakter hebben en ook niet van aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kunnen wijzigen.

Verzoekende partij beperkt zich in haar middel tot enerzijds het opsommen van de stukken die zij heeft voorgelegd, en anderzijds tot het stellen dat het onredelijk en onzorgvuldig zou zijn om die niet in overweging te nemen, omdat de documenten haar asielmotieven zouden ondersteunen.

Het is niet duidelijk waarom het onredelijk of onzorgvuldig zou zijn om die stukken niet in overweging te nemen. Verzoekende partij onderbouwt haar middel niet. Het middel is bijzonder summier, in die mate dat de beweerdte schending van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht niet aannemelijk werd gemaakt. Het louter bekritisieren, zonder enige verdere onderbouwing, volstaat niet om de beslissing aan te vechten.

Bij toepassing van het art. 51/8 van de vreemdelingenwet werd terecht beslist om de zesde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Uit artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 blijkt namelijk het volgende: [...]"

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen als er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft nagelaten zulke ernstige aanwijzingen voor te leggen. Haar vrees om terug te keren naar het land van herkomst, werd reeds ten gronde beoordeeld in een vorige asielaanvraag. Verzoekende partij ontkent dit niet. Zij beperkt zich tot het nog eens herhalen van haar asielmotieven. Dit zijn echter geen nieuwe feiten en gegevens, daar ze reeds beoordeeld werden in een vorige asielprocedure.

In de beslissing wordt niet gesteld dat er GEEN nieuwe documenten werden voorgelegd. Verzoekende partij leest de beslissing op dit punt verkeerd. De beslissing geeft aan dat er geen nieuwe gegevens werden voorgelegd met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen. [...]"

2.3. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is

van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing toekende, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn zesde asielaanvraag het volgende verklaarde:

“Ik leg vandaag 2 nieuwe documenten voor met een vertaling, die mijn probleem bevestigen.

- *Bevestiging van departement van openbare veiligheid, “kantoor van rapporten”, dat mijn vader reeds 7 keer klacht indiende tegen [N. K.]. Datum 10/05/2012.*
- *Verklaring van Islamitische religieuze gemeenschap van republiek Macedonië, datum 23/11/2012 (fout bij vertaling), bevestiging dat vader van KV verzoeningspogingen ondernam met de familie van [N. K.]*

Mijn vader bracht deze documenten mee uit Macedonië en vraag vandaag zelf asiel aan.

Sinds ik de laatste keer ben toegekomen in België ben ik niet meer teruggekeerd. In 2004 vroeg ik asiel aan voor een ander probleem.

Mijn familie, broer [B.] en vader, heeft wel problemen gekregen in Macedonië door mijn bloedwraak met [K.]. Daarom is vader nu ook naar België gekomen.”

De Raad stelt allereerst vast dat verweerder in de bestreden beslissing correct opmerkt dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn reeds eerder ingeroepen vrees voor bloedwraak. Verweerder stelde correct vast dat deze ingeroepen vrees reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal in het kader van de derde asielaanvraag, doch niet werd weerhouden als grond voor een beschermingsstatus.

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn zesde asielaanvraag onder meer een document voor van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Macedonië, *“Departement van Openbare Veiligheid –*

Bestuur van binnenlandse zaken Skopje – kantoor van rapporten” dat bevestigt dat zijn vader in totaal zeven schriftelijke klachten bij de bevoegde politiebureaus heeft ingediend tegen N. K. wegens bedreigingen van verzoeker, geregistreerd op respectievelijk 16 maart 2005, 30 mei 2005, 14 februari 2006, 17 augustus 2008, 24 juli 2009, 18 oktober 2011 en 22 december 2011. Er wordt gesteld dat N. K. verschillende keren werd gevraagd zich aan te bieden bij het politiebureau, doch waaraan hij slechts eenmaal gehoor gaf en vervolgens werd vrijgelaten.

Specifiek wat dit voorgelegde stuk betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit *“een duidelijk gesolliciteerd karakter”* vertoont. Op deze grond oordeelt verweerder dat dit stuk *“dan ook niet van die aard [is] de essentie van de beslissing van het CGVS te wijzigen”* en dat het geen nieuw gegeven betreft in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het incorrect is om te oordelen dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft en dat dit motief geenszins de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag kan verantwoorden. Hij stelt dat er geen reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van het bijgebrachte stuk. Hij geeft aan dat een redelijk handelende overheid niet tot een dergelijk besluit kon komen.

De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk kon vaststellen dat voormeld stuk *“gesolliciteerd”* is, nu uit dit stuk blijkt dat het werd opgesteld na een uitdrukkelijke vraag hiertoe van de vader van verzoeker. Wel geeft verzoeker correct aan dat uit het loutere gegeven dat een persoon, organisatie of instantie werd verzocht een document op te maken op zich nog niet kan worden afgeleid dat dit stuk niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden om als nieuw gegeven in de zin van toenmalig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet te worden weerhouden. Het gegeven dat een stuk op vraag werd opgesteld houdt immers op zich geen verband met het al dan niet nieuw karakter van het stuk of de vraag of dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verweerder geeft in de motivering van de bestreden beslissing aan dat uit het gegeven dat voormeld stuk op vraag is opgesteld volgt dat het niet relevant is, in de zin dat het niet van aard is dat hieruit blijkt dat er sprake is van een ernstige aanwijzing van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoeker aangeeft, dient deze redengeving evenwel als kennelijk onredelijk te worden beschouwd. Uit het loutere gegeven dat een stuk op vraag werd opgesteld – en dus *“gesolliciteerd”* is – kan nog niet worden afgeleid dat dit stuk geen ernstige aanwijzing in voormelde zin kan bevatten. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder uit het enkele gegeven dat een stuk gesolliciteerd is, besluit dat dit stuk niet van aard zou zijn om de eerdere conclusies van de commissaris-generaal in het kader van de derde asielaanvraag te weerleggen. In een procedure waarin op de vreemdeling die een volgende asielaanvraag indient de bewijslast rust om nieuwe gegevens aan te brengen, kan het niet volstaan om een document niet als nieuw gegeven te weerhouden louter omdat dit gesolliciteerd is en zonder de inhoud of de herkomst van dit stuk te betrekken bij de motivering, al dan niet in het licht van de eerder genomen beslissingen en de daarin weerhouden vaststellingen. Deze vaststelling geldt *in casu* des te meer nu het voormelde stuk een stuk betreft dat werd opgesteld en afgeleverd door een Macedonische overheidsinstantie en met raadpleging van het eigen archief van gegevens waarover zij beschikken.

In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen nog stelt dat voormeld stuk niet werd aanvaard als nieuw gegeven omdat het een gesolliciteerd karakter heeft én ook niet van aard is dat het de essentie van de beslissing van de commissaris-generaal kan wijzigen, kan de Raad uit de bestreden beslissing enkel opmaken dat het betreffende stuk niet relevant wordt geacht, en bijgevolg niet van aard is de essentie van de eerdere beslissing van de commissaris-generaal te wijzigen, omdat het stuk gesolliciteerd is. Er worden geen andere redenen in dit verband opgegeven in de bestreden beslissing, zodat de Raad deze ook niet kan toetsen. Het gegeven dat verzoekers middel summier is, zoals verweerder in de nota met opmerkingen verder opmerkt, doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker in zijn enig middel wel degelijk en op goede gronden betoogt dat een redelijk handelende overheid niet kan besluiten tot de niet-inoverwegingname van een asielaanvraag op de enkele grond dat een voorgelegd stuk gesolliciteerd is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot verder onderzoek van het overige in het onderzochte middel aangehaalde beginsel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS